OSVRT SUPERVIZANTA NA XXIII. STRUČNI SASTANAK, MR. SKYPE – NOVI ČLAN GRUPE

/ SUPERVISEE'S REVIEW ON XXIII PROFESSIONAL SUMMIT, MR. SKYPE - A NEW MEMBER OF THE GROUP

Ivo Matulić

prof. psih., edukant grupne analize, Voditelj odnosa s javnošću, Muzej moderne i suvremene umjetnosti, Rijeka, ivo.matulic@mmsu.hr

/ psychologist, trainee in group analysis, Head of Public Relations, Museum of Modern and Contemporary Art, Rijeka, ivo.matulic@mmsu.hr

Fantazija neograničene slobode koju je nerijetko izazivao internet u svojim primitivnim počecima, ali i danas u srednjem vijeku njegove brutalnosti, izazovna je i s pozicija osobnog i društvenog napretka, ali i s pozicije katastrofičnog, ugrožavajućeg, opasnog i neetičnog. Tako se i „Mr. Skype" kao najavljeni novi član grupe ambivalentno doživljavao kao potencijal s kojim je povezan neočekivan uspjeh, ali i opasnost koje se treba kloniti i strogo je kontrolirati.

Tema 23. stručnog sastanka Instituta za grupnu analizu održanog sredinom ožujka u Klinici za psihijatriju Vrapče naslovljena je kao „Mr. Skype – novi član grupe". Kako je sastanak započeo te su se redale aktivnosti velike grupe, male grupe i predavanja, u tjeskobnim trenutcima iščekivanja vlastite supervizije koja se trebala održati sljedeći dan pitao sam se tko je Mr. Skype. Či-

The fantasy of unlimited freedom, often challenged by the Internet in its primitive beginnings, as well as today in its middle age of brutality, is both challenging from the standpoint of personal and social progress, but also a catastrophic, threatening, dangerous and unethical position. So, Mr. Skype is the announced new member of the group, ambivalently perceived as a potential linked to unexpected success, but also a danger which should be avoided and strictly controlled.

The topic of the 23rd Expert summit of the Institute for Group Analysis held in mid-March at the Vrapče Psychiatric Clinic was "Mr. Skype - a new member of the group". As the summit began with its activities (large groups, small groups, lectures), I asked who Mr. Skype was, while anxiously anticipating my own supervision, which was to take place the next day. It seemed to me that he was a member who was more undesirable than desirable, perceived as a member with a

nilo mi se da je riječ o članu koji je više nepoželjan nego poželjan i kojeg se doživljava kao člana s „figom u džepu" i s namjerama da razori grupu. Koliko je takav doživljaj proizišao iz vlastite tjeskobe, budući da je to bilo moje prvo sudjelovanje na skupu Study days, potpuno je otvoreno pitanje.

Skup je započeo s velikom grupom, koja se prema mojoj procjeni sastojala od šezdesetak ljudi koji su sjedili u dva koncentrična kruga. U prvom krugu, onom otvorenom prema svim pogledima, sasvim spontano i sasvim neslučajno, sjedili su uglavnom afirmirani, sigurni i moćni pojedinci iz miljea grupne analize, a pozadinski red uglavnom su činili oni manje sigurni, poznati i moćni članovi. Netko je zgodno dobacio asocijaciju o optuženicima za koje je i prispodobivo sjedenje u prvom redu te svjedocima ili poroti koja sve promatra s većom distancom i sigurnošću, gotovo kao u publici. I kako se velika grupa analogno organizirala u dva reda, razgovaralo se o reprezentacijama psihičkoga u digitalnim sustavima, etičkim problemima koji su prisutni kod primjene novih tehnologija u psihoterapiji, ali i općem utjecaju komunikacijskih novotarija na naše živote.

Velika grupa postavila je velik broj pitanja, navela mnoštvo asocijacija i strepnji povezanih s mogućnošću i opravdanošću primjene tehnoloških

hidden agenda, determined to destroy a group. How much of such a sensation came from my anxiety, since this was my first participation in Study Days, remains completely open.

The summit began with a large group, which in its assessment consisted of about 60 people sitting in two concentric circles. In the first row, the one open to unrestricted viewing, quite spontaneously and wholly unintentionally, sat the most affirmed, confident and influential individuals from the world of group analysis, while the back row was mostly occupied by less secure, less recognizable and less influential members. Someone noticed how sitting arrangement resembled the defendants sitting in the first row and witnesses or jury in the back row observing the situation with greater distance and security, almost like an audience. With such an analogue arrangement of the group, a discussion started about psychological representations in digital systems, the ethical problems that are present in the application of new technologies in psychotherapy, and also about the influence of communicative novelties on our lives in general.

The large group opened a series of questions, associations and fears about the possibility and justification of applying the digital era of technology to the group analytical process and have served as an excellent introduction to Sylvie Hutchinson's lecture *Group Analytic Identity: constructing identities in the age of the*

dostignuća digitalnog doba na grupno-analitički proces i bila je izvrstan uvod u predavanje Sylvije Hutchinson, *Group Analytic Identity: constructing identities in the age of the smartphone*, koje je uslijedilo odmah nakon.

Iznimno zanimljivo predavanje Sylvije Hutchinson bilo je usmjereno na pitanja oblikovanja identiteta u svijetu koji se mijenja zbog tehnoloških te s njima povezanih političkih i ekonomskih promjena i promjena u okolišu. Istaknuto je kako je kontekst koji ima presudnu ulogu u oblikovanju identiteta postao virtualan i bestjelesan te prostor za oblikovanje zasebnog *online* identiteta koji često nije povezan s *offline* identitetom. Utopija umrežavanja kojoj se stremi pomaknula je i omekšala granice *selfa*, a ostalo je otvoreno pitanje koliko analitička metoda može prepoznati granice u kontekstu koji te granica negira. Istodobno digitalno okruženje, koje je zasnovano na binarnom sustavu, pojednostavljuje stvarnost, isključuje sivu zonu koja je presudna i za oblikovanje identiteta i za nijansiranje analitičkog procesa. Sve su to okolnosti zbog kojih i postoji oprez u primjeni *online* pristupa u grupnoj i individualnoj analitičkoj terapiji, no istodobno se takav *online* pristup nešto češće primjenjuje za superviziju.

I tako je, u mojim „otporaškim" promišljanjima kako bi bilo zgodnije da se

smartphone, which followed immediately after.

The fascinating lecture by Sylvie Hutchinson focuses on issues of identity formation in the world that is changing due to technological and related political, economic and environmental changes. It emphasized how the context that has a crucial role in identity formation has become virtual and blunt and also a platform for forming a separate online identity that is often not related to the offline status. The utopia of networking everyone strives towards these days has moved and softened the limits of the self, and thus remained open, how much as the analytical method, can be able to recognize boundaries in a context that negates those same boundaries. At the same time, the digital environment, based on the binary system, simplifies reality and excludes a grey area crucial for both identity formation and the tonality of the analytical process. These are all the reasons why today there is a caution in the practice of online access in the group and individual analytical therapy, while at the same time such an online approach is more frequently applied for supervision.

Therefore, in my resistant thoughts, contemplating that it would be more convenient for supervision to take place online, the supervisory group under the leadership of Esmina Avdibegović started the next morning, with me presenting the work of the group under my moderation. As a supervisee, I introduced members

supervizija održava *online*, sutradan u jutarnjim satima započela supervizijska grupa pod vodstvom Esmine Avdibegović u kojoj sam imao prikaz grupe. Kao supevizant predstavio sam članove grupe koju vodim godinu dana i seansu koja mi se činila dovoljno korektnom i kvalitetnom da je izložim velikom broju prekaljenih grupnih analitičara i terapeuta.

Nakon predstavljanja seanse od supervizijske grupe pod vodstvom supervizorice primio sam riječi empatije i podrške, razumijevanja, ali i kritike, koja je bila usmjerena na pokušaj otklanjanja slijepih točaka u mojim intervencijama i doživljaju članova grupe. Na sugestije, komentare i asocijacije grupe odgovarao sam pokušavajući izbjeći negiranje i suprotstavljanja pa sam svaku primjedbu prihvaćao kao moguću i konstruktivnu. To mi se činilo kao jedini mogući put, istodobno poštujući kolege kojima je zadatak da me superviziraju, potaknu moje učenje, napredovanje i usavršavanje tehnike, ali i osiguravajući se da ne upadnem u zamku racionalizacija i ostalih obrana koje bi dodatno osujetile osnovni cilj supervizije – učenje i osobni rast.

Zaključno na ovaj kratki osvrt i iskustva sudjelovanja na sastanku koji na metarazini sažima sve elemente grupne analize, od iskustvenih u velikim i malim grupama, supervizijskih i te-

of my group (which has existed for one year) and one session that seemed good enough for the presentation to a large number of experienced group analysts and therapists.

After the presentation of the session, I received empathy and support, understanding and criticism from the supervisory group, led by the supervisor, who focuses on eliminating blind spots in my interventions and perception of group members. To the suggestions, comments, and associations that came from the group I responded by trying to avoid denying and opposing, so I accepted every objection as possible and constructive. It seemed like the only possible way, at the same time respecting colleagues who have the task of supervising me, encouraging learning, advancement and perfecting technique. At the same time, I tried not to fall into a trap of rationalization and other defences that would further devastate the primary goal of supervision - learning and personal growth.

Concluding this brief review of the experience of participating in this summit, which at the meta-level summarizes all elements of group analysis (from personal experience in large and small groups to supervisory, theoretical and social, less framed experiences), I ask myself when and how this could be organized virtually - without coming to a scheduled place, in the comfort of your own home or workspace?

orijskih do društvenih, manje uokvirenih, postavljam si pitanje kad bi i kako bilo moguće takav skup organizirati virtualno – bez dolaska na zakazano mjesto, u udobnosti vlastita doma ili radnog prostora?

Iako je odgovor kompleksniji nego što sam ga u stanju ovdje artikulirati, dvije su mi se činjenice istaknule kao ključne. Digitalna tehnologija za sada ne može prevesti emociju u zadovoljavajuću reprezentaciju što je čini manjkavom za potpunu primjenu u psihoterapiji. Vjerojatno to neće moći još desetljećima. Druga barijera proizlazi iz činjenice da nam fizička prisutnost i komunikacija licem u lice pružaju osjećaj prisutnosti „ovdje i sada", a digitalna transformacija ostavlja neodgovorena pitanja – gdje je to „ovdje"*?* I kad je to „sada"*?*

Vodeći računa o tim barijerama, ostaje nam da se i dalje nalazimo na dvodnevnim sastancima u lijepim i manje poznatim okruženjima, prelazimo kilometre kako bismo do njih došli, odgađamo privatne obveze i mijenjamo dnevne rasporede, sjedimo na neudobnim stolcima i pokušavamo usavršiti načine ovladavanja nesvjesnim. A kad srednji vijek interneta završi pa renesansni *online* kontekst postane sofisticiraniji, uljudniji, sigurniji, kreativniji i manje projektivan, možda će i Mr. Skype postati rado viđen član naših grupa.

Although the answer is more complicated than I can articulate here, two things stand out as significant. For now, digital technology is not able to translate emotion into a satisfying representation, which makes this technology inadequate for full use in psychotherapy. It will probably not be able to do so for decades. The second barrier arises from the fact that physical presence and face-to-face situation gives us the feeling here and now, and digital transformation leaves unanswered questions - where is *here*? And when is *now*?

Keeping in mind these barriers, it remains for us to continue meeting in our two-day summits, in beautiful and lesser-known surroundings, crossing kilometres to reach them, postpone private obligations, change daily schedules, sit in uncomfortable chairs, and try to refine the ways of mastering the unconscious. And when the middle age of the internet is over, and the Renaissance of the online context becomes more sophisticated, polite, safer, more creative, less projected, perhaps Mr. Skype will become a welcomed member of our groups.